

Sygnatura akt VI Ka 751/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **31 października 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grażyna Tokarczyk (spr.)

Sędziowie SSO Marcin Schoenborn

SSO Kazimierz Cieślikowski

Protokolant Natalia Skalik-Paś

przy udziale Elżbiety Ziębińskiej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2014 r.

sprawy **D. G., syna H. i D.**

ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 178a§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 3 lipca 2014 r. sygnatura akt III K 548/14

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

sygn. akt VI Ka 751/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 3 lipca 2014 roku sygn. akt III K 548/14 uznał D. G. za winnego tego, że w dniu 25 marca 2014 r. około godz. 23.15 w G., na ul. (...) będąc pod wpływem środka odurzającego w postaci amfetaminy w stężeniu we krwi 280 ng/ml prowadził samochód marki S. (...) w ruchu lądowym to jest występku z art. 178 a § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby, na mocy art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu 30 stawek dziennych grzywny, wysokość jednej stawki dziennej ustalając na kwotę 20 złotych, na mocy art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku, na mocy art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 25 marca

2014 roku, na mocy art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej zwolnienia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych wbrew uzgodnieniom dokonany w tym zakresie z oskarżonym, zarzucając obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia- art. 335 kpk, polegającą na zwolnieniu oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, pomimo uwzględnienie wniosku prokuratora o skazanie oskarżonego na uzgodnioną z nim wcześniej karę i środki karne oraz zasądzenie kosztów sądowych.

Apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja Prokuratora nie zasługuje na uwzględnienie.

Po pierwsze Sąd odwoławczy ocenił, że wbrew wskazaniu zakresu apelacji, jako dotyczącego jedynie rozstrzygnięcia o kosztach wywiedziony środek, odwoławczy traktować należało jako skierowany do całości orzeczenia, a to ze względu na postawiony zarzut obrazę przepisu art. 335 kpk. W wypadku, gdyby istotnie oskarżyciel publiczny skarżył jedynie rozstrzygnięcie o kosztach należałoby traktować wywiedziony środek odwoławczy, jako zażalenie, a zarzut mógłby być wiązany z zastosowaniem art. 624 § 1 kpk.

Z dniem 9.11.2013 r. art. 335 § 1 kpk otrzymał brzmienie: „ Prokurator może dołączyć do aktu oskarżenia wnioski o wydanie wyroku i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub innych środków przewidzianych w Kodeksie karnym za przypisany mu występki, bez przeprowadzenia rozprawy, jeżeli okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte. Uzgodnienie może obejmować również poniesienie przez oskarżonego kosztów postępowania”.

Oskarżony uzgodnił z prokuratorem, iż zostanie obciążony również kosztami sądowymi w sprawie. Zatem można w tej mierze dopatrzeć się formalnie trafności zarzutu apelacji, bowiem istotnie Sąd I instancji orzekł odmiennie niż wynikało to z ustaleń skutkujących dołączeniem do aktu oskarżenia wniosku o wydanie wyroku w trybie art. 335 kpk.

Na skutek jednak dodatkowo ujawnionych na rozprawie odwoławczej, okoliczności Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, iż zaskarżony wyrok w zakresie objętym apelacją oskarżyciela publicznego jest słuszny.

Już przed Sądem orzekającym znana była sytuacja oskarżonego o tyle, że nie pracował, korzystał ze wsparcia rodziców, a nadto poddał się leczeniu odwykowemu.

Na rozprawie odwoławczej na podstawie oświadczenia samego oskarżonego oraz przedłożonego zaświadczenia ustalono, że owo leczenie trwać będzie do listopada 2015 r., w tym okresie oskarżony pozostaje bez dochodów, wystąpił o wsparcie do opieki społecznej, również ze względu na sytuację rodziców, w tym chorobę onkologiczną matki. Co więcej sam oskarżony obciążony jest stwardnieniem rozsianym, które jest chorobą przewlekłą, co więcej jej przebieg prowadzi do inwalidztwa, choć bywa bardzo zróżnicowany.

Jakkolwiek zatem oskarżony jest osobą młodą, to jego zdolność do wykonywania pracy zarobkowej jest odsunięta w czasie z uwagi na kontynuowane leczenie odwykowe, a następnie trudna do przewidzenia. W ujawnionych okolicznościach uprawniony jest wniosek, że oskarżony nie jest w stanie bez uszczerbku koniecznego dla utrzymania siebie i rodziny ponieść kosztów sądowych. Stwierdzeniu takiemu nie przeczy fakt wymierzenia mu grzywny, albowiem wobec stosowania środka probacyjnego pozostaje ona jedyną podlegającą wykonaniu karą, której orzeczenie jest w pełni uzasadnione.

Uwzględniając zatem stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 25 września 2013 r. sygn. akt I KZP 5/13, Sąd Okręgowy uznał, że skoro kontrolę instancyjną wyroku wydanego w trybie

określonym w art. 343 k.p.k., poza modyfikacją wynikającą z art. 434 § 3 k.p.k., przeprowadza się na zasadach ogólnych, w realiach niniejszej sprawy rozstrzygnięcie Sądu I instancji należy zaakceptować. Jeżeli, bowiem w sytuacji orzeczenia o kosztach sądowych w sposób zasądzający je od oskarżonego Sąd odwoławczy władny byłby takie rozstrzygnięcie zmienić, tym bardziej, ma możliwość zaakceptowania innego, nawet wydanego niezgodnie z treścią porozumienia.

Po wtóre nie można zapominać o treści dodanej do art. 335 kpk, bowiem ustawodawca wskazał jedynie możliwość, aby porozumienie obejmowało również poniesienie przez oskarżonego kosztów postępowania.

Wreszcie trudno się dopatrzeć, by wolą ustawodawcy, który stale zmierza do poszerzenia zakresu spraw rozpoznawanych w trybie konsensualnym, była możliwość paraliżowania tego trybu w zakresie orzeczenia nie związanego bezpośrednio z ustaleniem sprawstwa, winy i wymierzeniem kary oraz środków karnych.

Przemawia to również za możliwością orzekania przez Sąd odwoławczy samodzielnie bez konieczności uchylania zaskarżonego wyroku, to wprost przecież przedłuża postępowanie i rujnuje wolę ustawodawcy.

Dodatkowo Sąd Okręgowy stwierdził, że zaskakuje skupienie prokuratora na stronie fiskalnej orzeczenia, gdy nie dostrzegł, że wspomniane uzgodnienie zawierało również porozumienie, co do orzeczenia obowiązku podjęcia przez oskarżonego udokumentowanej pracy zarobkowej.

Sąd odwoławczy doszedł do przekonania, że zgodnie z zakresem zaskarżenia, a to treścią zarzutu środka odwoławczego, kwestia wspomnianego obowiązku nie jest nim objęta, a brak jego orzeczenia nie powoduje, aby utrzymanie zaskarżonego wyroku w pozostałej części w mocy można było ocenić, jako rażąco niesprawiedliwe w rozumieniu art. 440 kpk. Wyznaczony wraz z zastosowaniem środka probacyjnego warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, okres próby oraz grzywna orzeczona dla urealnienia kary w sposób wystarczający spełnią rolę w zakresie kontroli zachowania oskarżonego względem przestrzegania przez niego porządku prawnego i wykonania wyroku.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.